

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517205120
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3517205120.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, D., o zaplatenie 5.576,25 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 27. apríla 2023, č. k. 12Csp/96/2017-238, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 27. apríla 2023 č. k. 12Csp/96/2017-238 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť povinnosť uloženú rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 12Csp/96/2017 - 63 zo dňa 09.08.2018 zaplatiť istinu vo výške 5.034,14 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 5.034,14 Eur od 21.04.2017 do zaplatenia formou splátok vo výške 70 Eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 73,86 %, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť k rukám žalobcu formou pokračovania v splátkach po zaplatení istiny spolu s úrokmi z omeškania vo výške 70 Eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie. Prvým rozsudkom vo veci bol rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 09.08.2018 č. k. 12Csp/96/2017-63, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 5.034,14 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 5.034,14 Eur od 21.04.2017 do zaplatenia formou splátok vo výške 70 Eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh, vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 73,86 %, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť k rukám žalobcu formou pokračovania v splátkach po zaplatení istiny spolu s úrokmi z omeškania vo výške 70 Eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 19.07.201, č. k. 27Co/97/2019-121 zrušil tento rozsudok v rozsahu časti výroku I. o lehote plnenia a v rozsahu výrokov II. a III. a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca dňa 24.02.2016 uzatvoril so žalovaným Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na

základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky - bezúčelový úver vo výške 6.000 Eur. Žalovaný sa zaviazal úver vrátiť v 96 mesačných splátkach po 94,18 Eur s tým, že splatnosť splátok bola v 15. deň v kalendárnom mesiaci. Žalovaný sa v zmysle zmluvy zaviazal uhradiť poplatok za poskytnutie úveru 300 Eur, pričom okrem mesačnej splátky bol povinný platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 2,31 Eur mesačne v počte splátok 96. Termín splatnosti 1. anuitnej splátky bol dňa 15.03.2016 a konečná splatnosť úveru dňa 15.02.2024. V predmetnej zmluve je uvedená RPMN vo výške 13,34 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 15,37 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť bola vo výške 9.341,28 Eur. Úrok z omeškania bol dohodnutý vo výške 5 % ročne. Zároveň boli v zmluve stanovené poplatky za upomienku 15 Eur, poplatok za výzvu na splatenie úveru 30 Eur. Uvedol, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti uhrádzať mesačné splátky riadne a včas. Žalobca zaslal žalovanému list zo dňa 15.02.2017 označený ako „Opakované upozornenie“, v ktorom ho vyzval k zaplaceniu omeškaných splátok úveru vo výške 110,91 Eur spolu so zmluvnou pokutou za upomienku vo výške 15 Eur a žiadal o zaplatenie sumy 125,91 Eur najneskôr do 20.02.2017 s hrozbou uplatnenia práva na zaplatenie celej pohľadávky, ktorá k uvedenému dňu predstavovala 5.713,02 Eur v prípade neuhradenia dlžnej sumy. Výzvou zo dňa 20.04.2017 na predčasné splatenie úveru vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie celého dlhu vo výške 5.855,51 Eur, ktorá zahŕňala aj poplatok v sume 30,- Eur, ktorý žiadal uhradiť najneskôr do 30.04.2017. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (správne podľa § 9 ods.2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. do 20.03.2016), ktorými sú výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z citovaného ustanovenia podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky mal žalobca v úverovej zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené), tak ako to predpokladá (resp. stanovuje) zákon o spotrebiteľských úveroch, čo v danom prípade nebolo splnené. Na základe vyššie uvedeného s rozčlenením jednotlivých čiastok nestačí uviesť len celkovú výšku splátok. Predložená zmluva o úvere neobsahovala ani konkrétny splátkový kalendár. Ani z VOP uvedené údaje neboli zrejmé a samotná definícia anuitnej splátky vo VOP a úprava splácania vo VOP nie je tak konkrétna, aby bola splnením uvedenej zákonnej požiadavky. Údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemožno nahradiť odkazom na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona. Konštatoval, že spotrebiteľ podľa citovaných zákonných ustanovení má právo na informácie o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tieto úroky. Medzičasom však občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Trenčíne, pristúpilo k zjednoteniu svojej rozhodovacej činnosti pri posudzovaní zmlúv o spotrebiteľských úveroch z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (správne podľa § 9 ods.2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), s prihliadnutím na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 so záverom, že pokiaľ daná zmluva nebude obsahovať rozpis jednotlivých zložiek splátok úveru vyžadovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (správne podľa § 9 ods.2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), bude potrebné aj naďalej považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, pričom senát Krajského súdu v Trenčíne závery kolégia rešpektoval (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vydaný dňa 29.01.2018 pod sp. zn. 6Co/358/2017). Z tohto dôvodu považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Podľa súdu prvej inštancie patrí žalobcovi len hodnota poskytnutého úveru (po zohľadnení zaplatenej časti), preto žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O povolení splácať dlh v splátkach rozhodol podľa § 232 C.s.p. Súd prvej inštancie sa zaoberal žiadosťou žalovaného týkajúcou sa splácania pohľadávky v sume 70 Eur mesačne. Uvedol, že po posúdení osobných a majetkových pomerov žalovaného (žalovaný má nízky príjem -poberateľ nemocenskej dávky, žalovaný je rodič maloletého dieťaťa, manželka je poberateľkou minimálnej mzdy, čo vyplýva z lustrácie v Sociálnej poisťovni), povolil žalovanému zaplatiť uloženú povinnosť v primeraných splátkach vo výške 70 Eur mesačne. Žalobca poznal finančnú situáciu žalovaného od začiatku zmluvného vzťahu a vyššie určené splátky by znamenali neschopnosť žalovaného plniť si súdom určenú povinnosť. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods.2 C.s.p. v spojení s § 262 ods.1 C.s.p. tak, že v danom prípade mal žalobca úspech vo veci v rozsahu 73,86 %, a preto žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 73,86 %. Vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods.1, 2, 3, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods.2, § 2 písm. d), § 7 ods.1, 2, § 9 ods. 2 písm. j), k), § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch

a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch“), § 232 ods. 3, 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu vyhovujúceho výroku I., ktorým súd určil žalovanému zaplatenie dlžnej sumy v mesačných splátkach po 70 Eur, zamietajúceho výroku II. a výroku o náhrade trov konania (výrok III.) podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že žalobe vyhovie, uloží žalovanému zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu prizná náhradu trov prvoinštančného konania aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h / C.s.p. a nesprávne skutkové zistenia v zmysle § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p.. Bol toho názoru, že úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy (správne podľa § 9 ods.2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Poukazoval na stanovisko Krajského súdu v Trenčíne vo svojom uznesení č. k. 27Co/97/2019 – 121 zo dňa 19.7.2019, ktorým rozhodoval o prvom odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 9.8.2018 sp. zn. 12Csp/96/2017, konkrétne na úpravu zakotvenú v zmluvnej dokumentácii v bode 1.2 zmluvy. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky viazané na ad hoc poplatkový úkon dlžníka sú predmetom a výškou uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Podľa žalobcu rozhodujúcim argumentom, pre ktorý je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo svojich záveroch nesprávne, je fakt, že rozhodné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 nevyžaduje rozčlenenie mesačnej splátky spotrebiteľského úveru na jednotlivé zložky dlhu osobitne s prislúchajúcimi dátumami splatnosťami. Z uvedeného dôvodu aktuálne znenie zákona nie je v rozpore so smernicou č. 2008/48/ES. V prospech tohto tvrdenia svedčí aj skutočnosť, že z pripravovanej novely teda vyplýva, že za právneho stavu ku dňu uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy (a ani za súčasného právneho stavu), zákon o spotrebiteľských úveroch od veriteľa nevyžadoval zahrnúť všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 do samotného textu zmluvy a z dotknutého písm. k) (resp. súčasného písm. l)), taktiež nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov. Túto funkciu plní amortizačná tabuľka, o ktorú môže spotrebiteľ kedykoľvek veriteľa požiadať a tento je povinný ju spotrebiteľovi bezplatne poskytnúť. Taktiež Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia k vyššie uvedenému konaniu k Smernici 2008/48/ES listom z 11.5.2015 zn. 00260/Os/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Podľa žalobcu zmyslom a účelom právnej úpravy spotrebiteľských úverov je informovanosť spotrebiteľa zakladajúca sa na jednoznačnom vymedzení rozsahu svojho záväzku. Tento cieľ je naplnený aj bez toho, aby bol spotrebiteľ pri uzatvorení informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky, pokiaľ z ostatných ustanovení Zmluvy musí byť rozsah záväzku priemernému spotrebiteľovi zrejme. Preto prísnejší výklad príslušných zákonných ustanovení je v rozpore s predmetnou Smernicou ES. V prospech týchto tvrdení žalobcu svedčia aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných prípadoch, na ktoré odkazoval, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.09.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 2Cdo/235/2017 zo dňa 21.12.2018 a iné. Nestotožnil sa ani so záverom súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému priznal možnosť plnenia dlhu v splátkach po 70 Eur. Tvrdil, že rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Podľa žalobcu priznaním splátok vo výške 70 Eur súd prvej inštancie priznal žalovanému splácať úver v nižšej výške, než v akej mal hrať úver v zmysle zmluvy (94,18 Eur podľa zmluvy). Konštatoval, že takéto rozhodnutie súdu môže byť motiváciou pre klientov

banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú nižšiu splátku, a teda výhodnejšie postavenie ako pôvodne zmluvne dohodnuté. Výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou Civilným sporovým poriadkom. Uviedol, že súd prvej inštancie tak svojim rozhodnutím de facto úplne poprel nielen účinky predčasného zosplatnenia úveru, ale aj účel celého súdneho konania. Dodal, že nie je možné prihliadnuť len na finančnú situáciu žalovaného, pretože žalobca má nepochybne právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote a je potrebné rešpektovať zásadu spravodlivosti uvedenú v čl. 2 ods. 1 C.s.p.. Právo žalobcu nemôže byť porušené len preto, že žalovaný berie na seba záväzky v takej výške, že zjavne nie je schopný ich plniť. V prípade, ak by aj závery súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru boli správne (čo ale nie sú s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu), súd prvej inštancie mal k percentuálnemu výpočtu náhrady trov konania dospieť tak, že mal prihliadať iba na žalovanú istinu a nie aj na príslušenstvo, ako tomu bolo v danom prípade. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie NS SR č.k. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008 a rozsudok KS Trnava č. 10CoPr/2/2016 z 27.7.2016. Vzhľadom na uvedené, mal súd dospieť k záveru, že žalobca mal čistý úspech vo veci v rozsahu 80,56 % (úspech žalobcu bol vo výške 90,28% vypočítaný: priznaná istina 5034,14 Eur / žalovaná istina 5576,25 Eur x 100, z toho úspech žalovaného bol vo výške 9,72 %).

3. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu a uviedol, že dlžnú sumu je schopný platiť vo výške 70 Eur, nakoľko je práceneschopný. Uviedol, že si je vedomý svojho nesplneného záväzku voči žalobcovi, ale nie je momentálne schopný platiť viac ako 70 Eur mesačne.

4. Žalobca v replike uviedol, že nesúhlasí s možnosťou splácania dlžnej sumy v mesačných splátkach po 70 Eur a v tomto poukazyval na svoje podané odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že žalobe vyhovie, zaviazá žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi prizná náhradu trov prvoinštančného konania aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Žalovaný v duplike zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

6. Odvolací súd vyzval strany v zmysle § 382 C.s.p.. na vyjadrenie k novej aplikácii § 2 ods. g/ a § 11 ods.1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie veci podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúce, podľa ktorých celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok a poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

7. Žalobca zaslal odvolaciemu súdu vyjadrenie, v ktorom uviedol, že poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože nebolo povinné, tzv. nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Podľa žalobcu nemalo byť správne započítané do celkových nákladov spotrebiteľa a teda do výpočtu RPMN. V tomto odkazoval na predloženú zmluvnú dokumentáciu, z ktorej nie je možné vyvodiť čo i len nepriamo takýto záver, ale vyplýva opačný záver a síce, že úverovú zmluvu bolo možné bez akýchkoľvek dôsledkov na jej podmienky (najmä bez negatívnych dôsledkov pre spotrebiteľa) uzatvoriť aj bez uzatvorenia poistenia a uzatvorené poistenie bolo možné tiež kedykoľvek zo strany žalovaného zrušiť. Žalobca na podporu svojich tvrdení predložil odvolaciemu súdu aj dokument Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, z ktorých podľa neho vyplýva oboznámenie sa žalovaného ako klienta pred samotným uzatvorením zmluvy o základných podmienkach a parametroch úveru ako aj oboznámenie sa s informáciou, že na získanie spotrebiteľského úveru sa nemusí uzavrieť poistenie (vyplýva z článku 3. Náklady spojené so spotrebiteľským úverom). Preto náklady na poistenie schopnosti splácať úver nespĺňajú podmienky pre ich zahrnutie do celkových nákladov, pričom v opačnom prípade, pokiaľ by tieto boli do celkových nákladov zahrnuté, postupoval by žalobca v rozpore so zákonom (§ 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Uviedol, že údaj o RPMN

ako aj celková čiastka boli vypočítané správne v súlade so zákonom, vzhľadom na čo úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v časti napadnutej odvolaním žalobcu podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

9. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi len hodnotu poskytnutého úveru po zohľadnení zaplatenej časti, a to istinu vo výške 5.034,14 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 5.034,14 Eur od 21.04.2017 do zaplatenia formou splátok vo výške 70 Eur mesačne z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti zmluvy o úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k / zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere (správne podľa § 9 ods.2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 30.03.2016).

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolacie argumenty žalobcu v odvolaní je posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k zamietnutiu žaloby vo zvyšnej časti z dôvodu, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému zo strany žalobcu na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 24.02.2016 je potrebné v zmysle § 9 ods.2 písm. k / zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (správne podľa § 9 ods. 2 písm. l/) a § 11 ods.1 písm. b/ zákona č.129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy) považovať za bezúročný a bez poplatkov.

11. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (vyjadrené v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) pre absenciu obligatórnej obsahovej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 písm. k / (podľa § 9 ods. 2 písm. l/), t.j., že absentovala presná výška splátky istiny, úrokov a poplatkov a rozhodoval na základe záveru občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.01.2018 pod sp.zn. 6Co/358/2017), ktoré pristúpilo k zjednoteniu svojej rozhodovacej činnosti pri posudzovaní zmlúv s prihliadnutím na Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15, odvolací súd po zhodnotení obsahu skutkového stavu usúdil, že dané závery nie je možné na tento prípad aplikovať. V súčasnosti je už rozhodovacia prax v predmetnej otázke ustálená, ako konštatoval odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, ktorým právnym názorom je súd prvej inštancie po vrátení veci viazaný. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/22/2021 zo dňa 29. marca 2021 v bode 11. konštatoval, že : „ otázku interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. otázku náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ohľadom výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, už riešil dovolací súd (nielen) v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.februára 2018, (ale aj) v rozhodnutiach sp.zn. 3 Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp.zn. 4 Cdo 211/2017 z 23. apríla 2018, 5 Cdo 132/2017 z 29. októbra 2018, 7 Cdo/98/2018 z 30. januára 2019 a aj v rozhodnutiach sp.zn. 7 Cdo/101/2019 a 7 Cdo 112/2019. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí dovolacieho súdu vyplýva, že uvedené ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá účelu Smernice, právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Biróovej a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ uvedené ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie Eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Vychádzajúc zo záverov rozhodnutí dovolacieho súdu dopadajúce aj na aktuálne súdenú právnu vec bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemožno pre danú obsahovú náležitosť konštatovať.

12. Napriek tomu, že odvolací súd považuje obligatórnu náležitosť uvedeného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch za splnenú, je potrebné prihliadnuť na to, že súd je povinný skúmať danosť všetkých obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície

„slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť, a preto bolo pre rozhodnutie vo veci podľa názoru odvolacieho súdu smerodajné, že pre konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru postačuje zistenie jednej chýbajúcej alebo nesprávne uvedenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako na ne odkazuje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

13. Po preskúmaní veci a obsahu zmluvy o úvere odvolací súd dospel k záveru, že úver poskytnutý žalobcom žalovanému na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.02.2016 je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu náležitosti podľa ustanovenia 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v zmluve o úvere je nesprávne uvedená RPMN (ako aj celková čiastka úveru) z dôvodu poistenia.

14. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 24.02.2016 vyplynulo, že banka (žalobca) poskytne peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v obchodných podmienkach (OP) pre úvery občanom a vo všeobecných obchodných podmienkach (VOP), ktoré tvoria jej súčasť, v zmysle ktorej poskytla žalovanému bezúčelový úver vo výške 6.000 Eur, ktorý sa zaviazal splácať v počte 96 anuitných mesačných splátok s výškou anuitnej mesačnej splátky 94,18 Eur. Okrem základných podmienok pre poskytnutie úveru predmetná zmluva zakotvuje súbor poistenia- Súbor A s povinnosťou žalovaného uhrádzať poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,31 Eur mesačne v počte úhrad 96. Zo znenia zmluvy o úvere je zrejmé, že v zmluve sa nachádza predformulovaný text o poistení (v bode 2.5 Zmluvy) ako prístupenie dlžníka k poisteniu schopnosti splácať pôžičku. Vo vzťahu k požadovanému poisteniu vyhlasuje, že spĺňa podmienky poistenia schopnosti splácať úver podľa Poistnej zmluvy, VPP, OP a prístupuje týmto k Poistnej zmluve ustanovenej medzi bankou a poisťovňou a súhlasí s poistením v rozsahu súboru uvedeného v bode 1.2 zmluvy. Faktom je, že žalobcom zvolená konštrukcia zmluvy je taká, že z nej nevyplýva reálna možnosť žalovaného ako spotrebiteľa odmietnuť poistný právny vzťah, pretože tento je do úverovej zmluvy priamo včlenený a nemožnosť odmietnutia tohto poistného právneho vzťahu za týchto okolností zodpovedá jednoznačne aj text zmluvy, ktorý bol vopred naformulovaný žalobcom ako dodávateľom, keď zmluva samotná, vychádzajúc z bodu 2.5 zmluvy- prístupenie dlžníka k poisteniu schopnosti splácať, nepredpokladá možnosť odmietnuť uzatvorenie poistného napríklad zaškrtnutím políčka „odmietam poistenie“. Je to práve dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný preto postupovať s odbornou starostlivosťou a nesie plnú zodpovednosť za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru, doby a rozsahu úveru. Žalobca síce v konaní pred súdom prvej inštancie argumentoval tým, že poistenie nebolo povinné a nebolo podmienkou poskytnutia úveru, avšak treba zdôrazniť, že dôkazné bremeno je na jeho strane. Odvolací súd poukazuje, že žalobca odvolaciemu súdu v priebehu odvolacieho konania predložil listinu –Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Tento dôkaz uplatňuje po prvýkrát až v odvolacom konaní. Ide teda o „nový dôkaz“, pre ktorého oprávnené uplatnenie v odvolacom konaní platia zákazy resp. obmedzenia definované v § 366 C.s.p. Žalobca netvrdil, prečo ho nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie najmä, ak sa vo svojom vyjadrení k uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.10.2019 doručenom súdu prvej inštancie vyjadroval k už vtedy vyslovenému a teda mu už v tom čase známemu názoru odvolacieho súdu o potrebe preskúmania okolností dojednaného poistného v zmluve o spotrebiteľskom úvere a z toho plynúceho právneho následku započítania poistného do celkových nákladov úveru. Z uvedeného je zrejmé, že nenastala žiadna z výnimiek zo zákazu dôkazných novôt, a teda žalobcom predložený nový dôkaz až v odvolacom konaní nie je akceptovateľným odvolacím dôvodom nesprávne zisteného skutkového stavu s potrebou doplnenia dokazovania, preto na tento predložený dôkaz odvolací súd neprihliadal a ako dôkaz nevykonal. Len na okraj odvolací súd poznamenáva, že táto listina predstavuje predformulovaný text s uvedeným „nie“, no zo žiadneho ďalšieho predloženého listinného dôkazu nevyplýva voľba žalovaného (t. j. či si sám vybral poistenie a či mal možnosť toto odmietnuť).

15. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že poskytuje úvery bez poistenia a predložil úverové zmluvy (s inými klientmi) bez uzatvoreného poistenia, tu treba uviesť, že každú vec je treba posudzovať individuálne. Mal možnosť preukázať, že v tomto konkrétnom prípade bola v rámci predzmluvných rokovaní so žalovaným i posudzovaná možnosť poistenia úveru, ktorú mohol žalovaný odmietnuť. Uvedené nemožno vyvodit' ani z bodu 2.5 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.02.2016.

16. Všetky tieto okolnosti nasvedčujú tomu, že poistenie uzavreté veriteľom nie je osobitnou službou poskytnutou dlžníkovi, ale bolo vecou obchodných nákladov samotného žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že poistenie schopnosti splácať úver, uvedené v základných parametroch úveru zmluvy o úvere, bola podmienkou uzavretia zmluvy, pokiaľ chcel žalovaný dosiahnuť poskytnutie úveru. Preto náklady na poistenie bolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa. V zmluve je uvedená celková čiastka v sume 9.341,28 Eur, pričom z údajov platných v čase zmluvy je táto suma celkovej čiastky uvedená nesprávne, pretože pri dohodnutej výške mesačnej splátky 94,18 Eur spolu s poistením vo výške 2,31 Eur za poistenie úveru pri ich počte (96) a spolu s poplatkom vo výške 300 Eur za poskytnutie úveru je táto celková čiastka vo výške 9.563,04 Eur.

17. Vychádzajúc z výšky celkových nákladov úveru a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a výšky RPMN 13,34 % uvedenej v zmluve, suma poplatku spojená s poistením schopnosti splácať úver dojednaného na dobu 96 mesiacov do nákladov zahrnutá nebola a potom aj výška RPMN (nielen celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť) bola uvedená nesprávne. S poukazom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že z tohto dôvodu je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve je obligatórny údaj nesprávny v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje, že veriteľ nemôže požadovať úroky a poplatky. Preto zamietnutie žaloby v tejto časti súdom prvej inštancie je vecne správne.

18. Odvolací súd nezistil dôvod ani pre zmenu napadnutého rozhodnutia o lehote plnenia. Súd prvej inštancie v súlade s § 232 ods. 3 a 4 C.s.p. a súdnou praxou (R V/1968, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo 116/2012 z 18.03.2013) povolil žalovanému zaplatiť dlh žalobcovi v splátkach vo výške 70 Eur a určil podmienky ich zročnosti s tým, že zároveň stanovil následok pre prípad omeškania s plnením ktorejkoľvek splátky v podobe straty výhody splátok, t.j. splatnosť celého dlhu naraz, ktoré rozloženie splátok odvolací súd považuje za udržateľné vo svetle pomerov žalovaného, kedy jeho zaplatenie jednorazovo, či vo väčších, ako skutočne minimálnych splátkach, by objektívne bolo spôsobilé žalovaného ohroziť. Súd prvej inštancie správne zohľadnil nepriaznivé sociálne a majetkové pomery žalovaného preukázané jeho výsluchom ako strany sporu, ktoré mu neumožňujú zaplatiť žalobcovi dlžný úver jednorazovo, nakoľko bol dlhodobo práceneschopný a v súčasnosti je poberateľom nemocenskej dávky vo výške 340 Eur a okrem predmetného úveru má ďalší dlh vo A. B.. Spolu s manželkou, ktorá poberá minimálnu mzdu vo výške cca 560 Eur, vychováva dospievajúcu dcéru, uhrádzajú výdavky na zabezpečenie jej starostlivosti a domácnosť. Uviedol, že spláca telefón vo výške 20 Eur mesačne, nájomné vo výške 300,50 Eur, elektrinu vo výške 25 Eur, poisťku dcéry vo výške 28 Eur. Odvolací súd považuje výšku splátky určenú súdom prvej inštancie za správnu a určenú lehotu plnenia za spravodlivú. Určená výška splátok nebude mať negatívny dopad na majetkovú sféru žalobcu. Naopak, určenie inej lehoty na plnenie by malo negatívny následok na majetkovú a sociálnu sféru žalovaného. Na strane druhej žalobca ako oprávnený subjekt je právnickou osobou, a teda na jeho strane rozhodne nemožno hovoriť o vzniku ťaživej situácie v prípade nesplnenia dlhu naraz. Odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že konkrétne okolnosti odôvodňujú využitie inštitútu splátok dlhu za súčasného záveru, že takto nastavené splácanie nemožno považovať vo vzťahu k žalobcovi za rozporné so zásadou spravodlivosti (čl.2 ods. 1 C.s.p.), ale naopak s ňou súladné, ak žalovanému bola daná možnosť dodržať súdom prvej inštancie nastavenú platobnú disciplínu v mesačných splátkach, ktoré je schopný plniť (aj to za výnimočných životných okolností), pričom samozrejme nemožno opomenúť ani sankciu, ktorá nastupuje pre prípad nedodržania nastaveného platobného režimu v podobe straty výhody splátok pre prípad čo i len jednej nezaplatennej splátky žalobcovi riadne a včas.

19. Neobstojí ani námietka zo strany žalobcu voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Namietal zohľadnenie príslušenstva pri percentuálnom výpočte pomeru úspechu vo veci. Odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie a vstupné údaje do výpočtu percentuálneho pomeru boli správne, keďže žalobca si v žalobe uplatnil spolu s nárokom za zaplatenie sumy istiny vo výške 5.576,25 Eur aj už vyčíslené (kapitalizované) príslušenstvo a to sumu úroku vo výške 212,14 Eur a úrokov z omeškania vo výške 2,50 Eur. Žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/13/2014 a 6Obo/23/2017 zvýraznené v citácií rozhodnutí iných odvolacích súdov (ktoré však netvoria ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v súlade s čl. 2 základných princípov C.s.p), ktoré však jeho argumentáciu nepodporujú, ale naopak, vyplýva z nich opačný záver, ktorý potvrdzuje správnosť postupu súdu prvej inštancie. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu vyplýva, že pre výpočet pomeru úspechu a tým výšky trov konania je rozhodné rozlišovanie, či príslušenstvo je

alebo nie je uplatnené žalobcom ako kapitalizovaná hodnota a samostatná vec. V danom prípade bolo príslušenstvo sčasti a to v sume úroku vo výške 212,14 Eur a úrokov z omeškania vo výške 2,50 Eur uplatnené ako kapitalizované, preto muselo byť a aj správne bolo zohľadnené pri výpočte pomeru úspechu. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi plnenie vo výške 5.034,14 Eur, čo predstavuje 86,93%-nú úspešnosť vo vzťahu k uplatnenej kapitalizovanej sume 5.790,89 Eur (5.576,25 Eur+212,14 Eur+2,50 Eur). Žalovaný tak mal po odrátaní neúspechu zo strany žalobcu, úspech vo výške 13,07 %. Bežný je potom taký postup, že od úspechu žalobcu sa odpočíta úspech žalovaného a v konečnom dôsledku tak čistý úspech žalobcu predstavuje 73,86 % tak, ako správne uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení. Preto tieto odvolacie námietky zo strany žalobcu dôvodné neboli.

20. Žalobcom uplatnené odvolacie námietky voči rozsudku súdu prvej inštancie neboli dôvodné, preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdiť.

21. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

24. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).